

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	10
คำนำผู้แปล	12
บทนำ	16
1. นำเพื่อรับใช้	20
เดเนริส ทาร์แกเรียน เป็นตัวอย่างให้เราเห็นถึง การเป็นผู้นำที่ดีโดยไม่ต้องเป็นเผด็จการ	
2. นำเพื่อชนะ	25
ไทวิน แลนนิสเตอร์ แสดงให้เราเห็นว่าความเลว ให้ผลตอบแทนที่งดงาม แต่กับเฉพาะบางคนเท่านั้น	
3. อย่าเอาธุรกิจไปปนกับความรักใคร่	31
จอน สโนว์ และอัคริตต์ เรียนรู้ผลเสียจากการ เอาความรักไปปนกับหน้าที่การงาน	
4. จงตัดสินใจให้เด็ดขาด ไม่ว่าจะยากแค่ไหน	37
เน็ด สตาร์ค ชี้ชัดว่า คนดี ๆ ยังต้องทำเลวเป็นบางครั้ง	

5. **จงรักษาคำพูด** 42
 รีอบบ์ สตาร์ค เรียนรู้เมื่อสายว่าการทำผิดสัญญาทางธุรกิจ
 จะส่งผลเสียเช่นไร
6. **อำนาจคือความยิ่งใหญ่** 47
 รีอบบ์ สตาร์ค เรียนรู้ในสิ่งเดียวกับที่ นิกโกเลาะ มาเคียเวลลี ู้
 จากงานวิวาท์สี่เลือด
7. **อยู่กับความจริง** 52
 โจราห์ มอร์มอนต์ เรียนรู้ว่าการโกหกนายจ้างไม่เคยส่งผลดี
8. **ความฉลาดข้ามวัฒนธรรม** 58
 การดีลกับพวกทาร์แกเรียนคนละวิธีของเดเนริสกับบิวเซริส
 สอนอะไรเรา
9. **เครือข่าย เครือข่าย เครือข่าย** 63
 ข้อคิดในการสร้างสัมพันธ์จากปีเตอร์ เบลิช และ ลอร์ดวาลิส
10. **หากนำไม่ได้ จงซักยอยู่เบื้องหลัง** 68
 เซอร์ซี แลนนิสเตอร์ ทำตัวอย่างให้เห็นว่า
 จะได้ทุกสิ่งที่ต้องการได้อย่างไร
11. **ให้ความสนใจกับเรื่องการเงินอยู่เสมอ** 73
 ไทโค เนสตอริส อธิบายว่าเพราะเหตุใดตัวเลขจึงสำคัญกว่าคำพูด
12. **อันตรายของการดองกันในกลุ่มองค์กรธุรกิจ** 78
 จากทาร์แกเรียนถึงฮับส์บูร์ก เพราะเหตุใดของบางอย่าง
 จึงไม่ควร “อยู่ในครอบครัว”

13. **อย่าทำงานจนเป็นบ้า** 83
อย่าเป็นแบบกษัตริย์บ้า หากอยากขึ้นสู่จุดสูงสุด
14. **เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับเรื่องราวๆ** 89
เน็ต สตาร์ค ควรเรียกประชุม
วิเคราะห์สถานการณ์สักครั้งสองครั้ง
15. **อย่าเปิดเผยมากเกินไป** 94
การปิดปากเงียบมีผลดีอย่างไร โดยเฉพาะเมื่อปีเตอร์ เบลิช
อยู่ใกล้ตัวคุณ
16. **ส่งสารให้ถึงผู้รับ** 100
ทองคำเดือดที่ราดลงไปบนหัว สอนอะไรในสิ่งที่อีกาคาบข่าว
และจดหมายข่าวไม่มีทางสอนเราได้
17. **เล่นเกมรอ** 104
สแตนนิส บาราเรียน สอนอะไรเราบ้าง จากความล้มเหลวใน
การเป็นคนแรกในตลาด
18. **เชื่อหลักฐาน อย่าใช้อคติ** 109
บริแอน และเจมี ค้นพบว่าการรู้จักผูกมิตรกับศัตรู
และคู่แข่งมีประโยชน์อย่างไร
19. **ครอบครัวต้องมาก่อน** 114
ไทวิน แลนนิสเตอร์ แสดงให้เราเห็นว่าธุรกิจสำคัญกว่า
ความมั่งคั่งส่วนตัว

20. **ไม่มีใครรู้ไปทุกอย่าง** 119
หากคุณไม่เคยออกไปนอกกำแพงทางทิศเหนือ
คุณก็ควรฟังคนที่เขาเคยไปมาก่อน
21. **แค่ความถูกต้องยังไม่เพียงพอ** 124
เน็ต สตาร์ค เรียนรู้ว่าคุณจริงและเกียรติยศ
แทบไม่มีประโยชน์อะไรเมื่อต้องเผชิญหน้ากับพวกเก๋เกม
22. **ใหญ่แค่ไหนก็มีจุดอ่อน** 130
เดเนริส ทาร์เกเรียน เป็นตัวอย่างให้เราเห็นว่าจะเล่นเกม
โดยเขียนกฎขึ้นมาเองได้อย่างไร
23. **การมอบหมายงาน** 136
ไทวิน แลนนิสเตอร์ แสดงให้เราเห็นคุณค่าของ
การเป็นนักปฏิบัติ จากการเลือกผู้ช่วย
24. **ไม่ชนะก็ตาย** 141
เพราะเหตุใดคุณจึงควรเอาอย่างปีเตอร์ เบลิช โดยกล้าเสี่ยงใน
สิ่งที่คิดมาดีแล้ว
25. **ใต้เต้าสู่อำนาจ** 146
การเปลี่ยนแปลงและความโกลาหลอลหม่านอาจก่อให้เกิด
โอกาสได้
26. **ครอบครัวใดไร้สามัคคี ย่อมดำรงอยู่ได้ไม่นาน** 150
การปฏิบัติต่อ รุส บอลตัน แบบผิดๆ ของ รีอบบ์ สตาร์ค
สอนเราว่าสิ่งใดคือข้อห้ามในการจัดการความขัดแย้ง

27. หาโอกาสจากจุดพลิกผันของชีวิต	156
แบรน สตาร์ค แสดงให้เราเห็นว่าจะพลิกฟื้นตัวเองจากหายนะ ได้อย่างไร	
28. ไม่มีใครชอบคนอวดฉลาด	161
เมื่อคุณบอกทุกคนว่า “ฉันเก่งที่สุด” หัวหน้าที่ของคุณ จะเกลียดคุณ จริงไหมล่ะ จอน สโนว์	
29. รู้จักปล่อยวางความแค้น	166
ภัยคุกคามบางอย่าง เช่น พวกหมันตฤติ เป็นอันตราย ใหญ่หลวง จนคุณควรผูกพันมิตรเชิงกลยุทธ์กับหลายๆ ฝ่าย เพื่อเอาชนะพวกมันให้ได้	
30. กล้าฝันโหดชะตา	172
จงเอาอย่างบริแอนและอาร์ยา ไปให้ถึงเป้าหมายด้วยการเป็นตัว ของตัวเอง	
บทสรุป	178
แหล่งข้อมูล	182
เกี่ยวกับผู้เขียน	186
เกี่ยวกับผู้แปล	187

บทนำ

แบรน : “ฉันเกลียดเรื่องเล่าของป่าจ้งเลย”

ยายเฒ่าแนน : “ฉันมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเด็กที่เกลียดเรื่องเล่านะ”

ถ้าคุณไม่เคยดู *เกมออฟไทรอนส์*¹ นั้นแปลว่าคุณได้พลาดอะไรไปหลายๆ อย่าง ซึ่งมากกว่าแค่ความบันเทิง นี่เป็นเรื่องราวของเซ็กส์ การรบกันด้วยดาบ และหมันตฤติ โดยสมมุติให้เกิดขึ้นในยุโรปยุคกลาง ซึ่งไม่ใช่ที่ที่คนซึ่งอยากเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานจะมุ่งหน้าไป หนังสือนี้มีคนติดตามเยอะมาก แต่คนที่รับไม่ได้ก็มีไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะตัวหนังสือเป็นเรื่องราวของอาณาจักรแฟนตาซีที่มีเรื่องเซ็กส์และเลือดจันเฝือ และชื่อตัวละครที่เหมือนเอาตัวอักษรมาสลับให้เป็นคำใหม่ และแน่นอนว่าถ้าผู้กำกับไม่เก่งจริง มันอาจกลายเป็นแค่หนังสือปีที่ไม่มีมังกร แต่เอาเข้าจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น

¹ Game of Thrones หรือในชื่อไทยว่า มหาศึกชิงบัลลังก์

เพราะมันกลายเป็นดราม่าแห่งความทะเยอทะยาน การหลอกลวง ความกล้าหาญ ความโง่เขลา ชัยชนะ หายนะที่ซับซ้อน และ เขย่าขวัญ ซึ่งให้ข้อคิดเกี่ยวกับการสร้างความก้าวหน้าในหน้าที่ การงาน ความเป็นผู้นำ และการทำธุรกิจได้เป็นอย่างดี

ไม่ว่าคุณจะรู้สึกอย่างไรกับมังกร แต่เมื่อได้ดู *เกมออฟไทรอนต์* แล้วคุณจะติด เพราะเรื่องราวของหนังจะช่วยให้เราเข้าใจชีวิตของตนเองได้ดีขึ้น ดังที่นักชีววิทยา วิลเลียม คาลวิน อธิบายไว้ใน รายงานเมื่อปี 2006 เรื่อง “*การอุบัติขึ้นของความชาญฉลาด*” ว่า “ความสามารถในการวางแผนของคนเราจะค่อยๆ พัฒนาขึ้นจาก เรื่องเล่าในวัยเด็ก และเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับทางเลือก ด้านจริยธรรม ขณะที่เราจินตนาการถึงขั้นตอนการกระทำ รวมทั้ง ผลกระทบต่อผู้อื่น และตัดสินใจว่าจะทำมันหรือไม่” ดังนั้น คนเรา จึงไม่ได้เรียนรู้จากการบอกเล่า แต่โดยการลงมือทำ การสังเกต การ ค้นหาว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป เราเรียนรู้โดยการสร้างเรื่องราวขึ้นมา จากประสบการณ์ แต่เมื่อเราโตขึ้นและเข้ามหาวิทยาลัย และได้งานทำ โลกจะทำให้เราเข้าใจชีวิตอย่างไร

ก็ “พาวเวอร์พอยต์” ไง พาวเวอร์พอยต์คือสิ่งที่ทำลายจินตนาการ เราเข้าไปในห้อง มีคนอ่านสไลด์สามสิบหน้า ซึ่งดูจะมีแต่รายการเป็นข้อๆ บางครั้งรายการก็โผล่มาทีละหัวข้อๆ อย่างน่าเบื่อ เหมือนกับนั่งมองน้ำที่ออกมาจากก๊อกที่ละหยด บางครั้งหัวข้อใหญ่ก็แยกออกเป็นหัวข้อย่อย ซึ่งมีหัวข้อย่อยๆ ลงไปอีก หัวข้อย่อยเหล่านั้นจะเป็นตัวเอน ซึ่งไม่มีใครบอกว่าเพราะอะไร บางทีก็มีแผนภาพสำคัญที่ดูเหมือนจะเล่าเรื่อง แต่ไม่ได้สื่อความหมายอะไรเลย

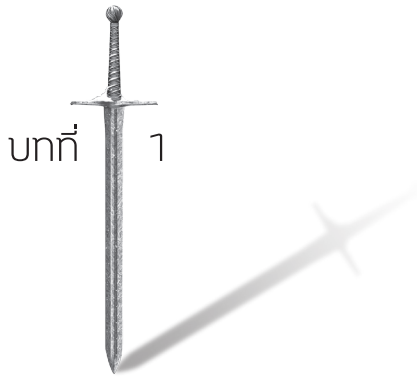
เรื่องราวที่ดี ต้องมีสิ่งที่ คริส แอนเดอร์สัน ผู้คิดค้น “เท็ด ทอล์ก” (ซึ่งเป็นคนที่เล่าเรื่องเก่งมาก) เรียกมันว่า “ช่วงเวลา อะฮ้า” อันเป็นเสียงที่เปล่งออกมาด้วยความสุข เวลาที่เราคิดอะไรออกได้ด้วยตัวเอง เวลาที่เราเข้าใจบางอย่างโดยไม่ต้องมีใครบอก แล้วเมฆหมอกก็พลันจางหายไป

การเล่าเรื่องตลกต้องมีโครงสร้างในลักษณะนี้ การสนทนาก็ต้องมี กีฬาก็ต้องมี แม้แต่การเดินเข้าไปในบาร์และเลือกสิ่งเบียร์มาดื่มก็ยังต้องมี และ *เกมออฟไทรอนส์* ก็มีเรื่องเล่าในลักษณะนี้สำหรับทั้งเจ็ดอาณาจักร ในขณะที่การฟรีเซ็นต์งานไม่มีสิ่งนี้ เพราะคนส่วนใหญ่สักแต่จะเขียนสไลด์ขึ้นมาโดยไม่ได้ใส่เรื่องเล่าลงไป เพราะเหตุนี้คุณถึงจะเรียนรู้เรื่องธุรกิจจาก *เกมออฟไทรอนส์* ได้มากกว่าการเข้าสัมมนาการสร้างทีมเป็นสิบๆ ครั้งเสียอีก แต่ที่ต้องเตือนไว้คือคงยากที่คุณจะทำให้เจ้านายเชื่อว่าเงินที่จ่ายซื้อบ็อกซ์เซ็ทของหนังสือนี้มานั้นคุ้มค่าแล้ว

หนังสือเรื่องมาในยุคแห่งความวุ่นวาย โดยในประวัติศาสตร์ยุคก่อนหน้าเพิ่งจะเกิดกบฏต่อต้านการปกครองของพวกทาร์กเกรียน

ซึ่งครองอาณาจักรมา 300 ปี โรเบิร์ต บาราเถียน เอาชนะราชาเอริส ผู้บ้าคลั่ง แต่ก็ไม่สามารถครองแผ่นดินด้วยความสงบได้ ตรงนี้เองที่ทำให้เรื่องราวในหนังสือมีค่าสำหรับเรา เพราะเอาเข้าจริงแล้ว เนื้อเรื่องในยุคที่สงบสุขย่อมจะไม่สนุกและไม่มีอะไรให้เรียนรู้มากนัก ช่วงเวลา ยากลำบากต่างหาก ที่ผู้ออกประสบการณ์ประสบความสำเร็จจะถูกทดสอบ และ ผู้นำจะได้พิสูจน์ตัวเอง ที่จะแยกจากผู้ขายออกจากเด็กน้อย ในด้านหนึ่ง มันอาจจะยากลำบาก ทำทนาย และถึงตายได้ (เหมือนเวลาธุรกิจ ล้มเหลว เช่น บริษัทเกิดล้มละลายแต่คุณยังมีสติอยู่ได้) แต่นี่แหละ คือเวลาที่ธุรกิจน่าตื่นเต้นที่สุด และผลตอบแทนที่เราจะได้รับจาก ช่วงเวลานี้ก็ยิ่งใหญ่ไม่แพ้กัน ใน *เกมออฟไทรอนส์* ผู้ชนะจะได้ ครองบัลลังก์ แต่ในโลกของธุรกิจ ความสำเร็จจะจำแลงออกมาใน รูปของการได้รับการยอมรับนับถือและเงินทอง

มีสไตล์การบริหารและเส้นทางสู่ความสำเร็จมากมาย เช่นเดียวกับผู้นำที่มีอยู่หลากหลาย จึงแทบเป็นไปได้เลยที่จะเขียนหนังสือ ออกมาเล่มเดียวเพื่อสอนเรื่องการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่เราหวังว่าคุณจะพบแนวทางในการเขียนเรื่องราวความสำเร็จ ในหน้าที่การงานของคุณเอง ด้วยทรรศนะของเรื่องราวที่สนุกที่สุดในวิถีทางใหม่ๆ จากหนังสือเล่มนี้

นำเพื่อรับใช้

โจราห์ มอร์มอนต์ : “ท่านมีสิ่งดีๆ ในตัวหลายอย่าง มีตำแหน่งหน้าที่ มีสิทธิโดยกำเนิด แต่ท่านยังมีบางสิ่งมากกว่านั้นอีก... คือท่านมีหัวใจที่อ่อนโยน ท่านไม่เพียงแต่จะได้รับการยอมรับนับถือและยำเกรง แต่ท่านจะเป็นที่รักด้วย ท่านเป็นคนที่ปกครองคนได้และควรได้จะเป็นผู้ปกครอง ไม่มีคนแบบท่านปรากฏขึ้นบนโลกนี้มาหลายร้อยปีแล้ว”

เดเนริสอาจเกิดมาพร้อมกับความเป็นผู้นำในสายเลือด แต่เธอก็ได้ฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมอีกมาก ตอนที่เราเห็นเธอในหนังครั้งแรก เธอยังดูเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ตื่นกลัวและงุ่มง่าม เธอหวาดกลัว

คาล โดโรโก ทั้งยังถูกข่มเหงจากพี่ชายแท้ๆ สิ่งเดียวที่เธอต้องการคือ เธออยากกลับบ้าน และการที่เธอพูดเช่นนั้น เธอไม่ได้หมายความว่า จะนำกองทัพไปชิงบัลลังก์แต่อย่างใด เธอเพียงหมายถึงการกลับไปยัง ที่ปลอดภัยโดยไม่ต้องหลีกหนีภัยอีก ทว่าสถานการณ์ได้บีบบังคับ ให้เธอต้องเปลี่ยนพฤติกรรมและความทะเยอทะยาน นั่นคือการ “ข้ามทะเลแคบและไปทวงบัลลังก์เหล็กกลับคืน” อย่างน้อยในตอน เริ่มต้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำก็มุ่งเน้นเพียงเพื่อเอาชีวิตรอด แต่แล้ว เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็ค่อยๆ เรียนรู้ว่าเธอทำอะไรได้มากกว่านั้น เมื่ออิริส พี่ชายของเธอ พยายามแล้วพยายามเล่าที่จะครอบงำเธอ โดยอาศัยความชอบธรรมในการครองบัลลังก์ของเขาและสถานะของ เธอที่เป็นแค่ภรรยาของ “คนเถื่อน” เธอก็จู่โจมเขา เขาบอกว่า ความโกรธแค้นของเธอได้ไปปลุกมังกร (หมายถึงมังกรในตัวเขา) แต่ที่จริงแล้ว เขาต่างหากที่ปลุกมังกรในตัวเธอ เธอกล่าวว่า “ฉันเป็น ภรรยาของคาลผู้ยิ่งใหญ่ และกำลังอุ้มท้องลูกชายของเขา ครั้งต่อไป ที่แกเงี้ยวมือจะตบฉัน นั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่แกมีมือ” เธอรู้ดีว่า แม้คาล โดโรโก จะมอบกองทัพให้อิริส เขาก็ไม่มีปัญญานำทัพนั้น หรือชิงบัลลังก์เวสต์เรออสมาได้

เดเนริสมิได้มีแรงจูงใจจากความต้องการอำนาจ หลายคน มองว่าเธอทำในสิ่งที่เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับประชาชนของเธอ เพื่อ “ประชากรตาต้าๆ” ในบ้านเกิดที่กำลังเย็บผืนธงชาดวินและภาวนาให้ ทาร์แกเรียนได้กลับมาปกครองอาณาจักรอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้เธอจึง เป็นแบบอย่างของผู้นำ-ผู้รับใช้ อันเป็นไอดีเดียวที่เขียนขึ้นครั้งแรกโดย โรเบิร์ต กรีนลีฟ ในทศวรรษ 1970 โดยบอกว่าผู้นำที่ดีจะมีแรงจูงใจ จากการรับใช้ และพวกเขาจะรับใช้ (ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลที่ดี ธุรกิจ หรือ

ประชาชน) ได้ดีที่สุดในด้วยการเป็นผู้นำ ซึ่งขัดแย้งโดยสิ้นเชิงกับโมเดล
ความเป็นผู้นำที่เอาตัวเองมาก่อน ซึ่งเป้าหมายหลักของผู้นำคือ
ต้องมีอำนาจควบคุม กรีนลีฟแย้งว่า องค์กรจะทำหน้าที่ได้ดีกว่า
ภายใต้ผู้นำ-ผู้รับใช้ ไม่ใช่ผู้นำที่เอาเป้าหมายของตนเองมาก่อน
แรงจูงใจแรกขงเดเนริสคือการรับใช้ประชาชน เธอทำสิ่งนี้ได้ดีที่สุดใน
ด้วยการแสดงให้เห็นว่าตัวเองต่างหาก ไม่ใช่วิเซริส หรือ
แลนนิสเตอร์ หรือบาราเธียน ที่จะมาเป็นผู้นำของพวกเขา

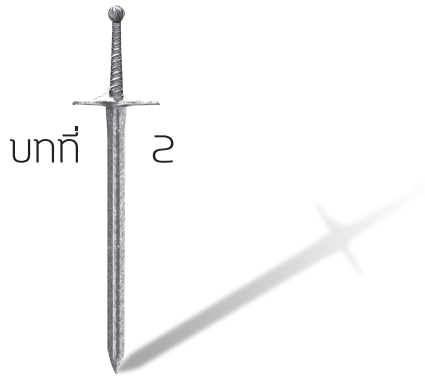
“ศรัทธาทั้งเจ็ด” อันเป็นศาสนาทางการแห่งเวสเทอรอสนั้น
บูชาพระเจ้าในเจ็ดแง่มุม ซึ่งเป็นตัวแทนของอุดมการณ์แต่ละอย่าง
ในบรรดาทั้งสามแง่มุมของสตรี “สาวโสด” เป็นตัวแทนของความ
บริสุทธิ์ ความรัก และความมั่งคั่ง ขณะที่ “แม่” เป็นตัวแทนของ
ความเมตตา ความสงบ ความสมบูรณ์พูนสุข การให้กำเนิด และ
ความแข็งแกร่งของสตรี เมื่อเรื่องราวดำเนินไป เราจะเห็นเดเนริส
เปลี่ยนแปลงจาก “สาวโสด” มาเป็น “แม่” เธอได้รับสถานะแม่จริงๆ
จากการสูญเสียลูกและสามี ก่อนจะกลายเป็น “แม่แห่งมังกร” แต่
ความเป็นแม่ของเธอไม่ได้หยุดแค่นั้น เมื่อเธอปลดปล่อยทาสที่ยุ่นโค
พวกเขาต่างร้องว่า “มีซ้า มีซ้า” ซึ่งมีสแตนเดบอกว่าแปลว่า “แม่”
ในภาษาของพวกเขา แม้จะต่างจากเดเนริสในหลายๆ แง่มุม แต่
แองเจลา เมอร์เคล นายกรัฐมนตรี² คนปัจจุบันของเยอรมนี ก็ถูก
ประชาชนเรียกขานด้วยความชื่นชมว่า “มุตติ” ซึ่งแปลว่า “แม่” และ
แม้จะไม่ใช่นำที่มีเสน่ห์เท่าเดเนริส เมอร์เคลก็เป็นผู้นำที่ทุกคนรัก

² ตำแหน่งของแองเจลา เมอร์เคล คือ chancellor เป็นประมุขฝ่ายบริหาร ในภาษาไทยไม่มีคำนี้ แต่
โดยอำนาจหน้าที่แล้วเทียบได้กับนายกรัฐมนตรี จึงขอใช้คำว่านายกรัฐมนตรีเพื่อความเข้าใจ—ผู้แปล

เป็นคนที่ประชาชนเยอรมันวางใจและเชื่อมั่นว่าสองมือของเขาจะ
ทำทุกอย่างโดยยึดเอาประโยชน์ของพวกเขาเป็นที่ตั้ง เดเนริส
ปลดปล่อยทาส เมอร์เคลทำให้เศรษฐกิจเยอรมนีแข็งแกร่ง ผ่านพ้น
ทั้งภาวะตกต่ำและวิกฤตหนี้ยุโรปมาได้

ทั้งแคท สตาร์ค และเซอร์ซี เป็นผู้หญิงแกร่งที่พร้อมจะทำ
ทุกอย่างเพื่อลูก ดังที่เซอร์ซีเคยว่าไว้ “บางครั้ง เราก็ยอมทำอะไรที่
สุดขีดเมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับลูกๆ ของเรา” แคทปกป้องแบรนจากม้อมีด
สังหาร จนมือตัวเองขาดเป็นสองซีก ขณะที่ผู้นำแบบผู้รับใช้ไม่ได้
กราบกรานแทบเท้าประชาชน ผู้นำแบบแม่ก็ไม่ได้บ่งบอกถึงความ
อ่อนแอเช่นเดียวกัน ผู้นำที่อ่อนแอยอมไม่สามารถปกป้องธุรกิจของ
ตัวเองจากคู่แข่ง และสำหรับเรื่องภายในบริษัท ผู้บริหารที่ปล่อยให้
ลูกน้องทำตามอำเภอใจ สุดท้ายจะไม่สามารถควบคุมลูกน้องได้ มือที่
หนักแน่นแต่หัวใจต่างหาก ที่จะกระตุ้นให้ผู้คนเกิดความมั่นใจ จน
พวกเขาพร้อมจะเดินตามด้วยความรัก ชูซาน วอซซิก ซีอีโอของยูทูบ
(YouTube) ซึ่งเป็นบริษัทของกูเกิล (Google) ก็มองตัวเองเป็น “แม่” ของ
กูเกิล อันมาจากสไตล์การบริหารของเธอ (แม้ว่าในชีวิตจริงเธอก็เป็น
พนักงานกูเกิลคนแรกที่มีลูกด้วย) แต่อดีตเพื่อนร่วมงานของเธอกลับ
ชี้ชัดว่าเธอไม่ได้อ่อนแอแต่อย่างใด เธอมีชื่อเสียงว่าเป็นคนน่าคบ
แต่อย่างที่ทิม อาร์มสตรอง ประธานและซีอีโอของเอไอแอล (AOL) ซึ่ง
เคยทำงานกับเธอที่กูเกิลบอกว่า “ข้างในลึกๆ เธอเป็นคู่ต่อสู้ที่โหดมาก
ที่เดียวละ” นี่ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะคุณไม่มีทาง
ก้าวหน้าในบริษัทอย่างกูเกิลเพียงเพราะความ “น่าคบ” และตั้งแต่
ได้รับการเลื่อนขั้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2014 เธอต้องปรับโครงสร้าง
องค์กรครั้งใหญ่ ซึ่งนำไปสู่การปรับลดคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

สไตล์การเป็นผู้นำแบบแม่ไม่ได้มีไว้สำหรับผู้หญิงเท่านั้น การจะเป็นผู้นำแบบนี้ได้ คุณต้องเป็นคนที่เข้าถึงคนจริงๆ ซึ่งถ้าคุณทำได้ ลูกน้องก็จะเชื่อฟังคุณไปตลอด เป็นการเชื่อฟังด้วยความรัก ไม่ใช่ด้วยหน้าที่

นำเพื่อชนะ

โทวิน แลนนิสเตอร์ : “เจ้าใจอ่อนซะแล้วหรือ
คลีเกน ข้าคิดมาตลอดนะ ว่าเจ้าถนัดเรื่องเหยี้ยมๆ
เผาหมู่บ้านมันซะ เผาไร่นาให้หมด ให้พวกมันรู้ว่า
เลือกข้างผิดแล้วจะเป็นยังไง”

สไตล์การเป็นผู้นำแบบแม่อาจใช้ไม่ได้กับทุกคน หากความ
เมตตากรุณาและความสงบเสงี่ยมเรียบร้อยไม่เหมาะสมสำหรับคุณ
ทำไมไม่ลองวิธีสุดขั้วอีกด้านหนึ่งละ แต่คิดให้ดีๆ เพราะวิธีนี้ใช้ไม่ได้
กับคนใจเสาะ

ในทางปฏิบัติ โทวิน แลนนิสเตอร์ เป็นผู้ปกครองทั้ง
เจ็ดอาณาจักร เขาเป็นนักปฏิบัติ เขาอธิบายเหตุผลในการสังหาร

ร็อบบี้ สตาร์ค และครอบครัว ในงานแต่งงานของเอ็ดมัวร์ ทัลลี และ โรสลิน เฟรย์ โดยกล่าวว่า “ลองอธิบายให้ข้าฟังสิว่าการฆ่าคน 10,000 คนในสงคราม มันเป็นผู้ดีมากกว่าการฆ่าคนสิบกว่าคนในงานเลี้ยงยังงี้” นอกจากนี้ ไทวินยังเป็นนักกลยุทธ์ชั้นเซียน และเป็น ยอดชายแห่งชายทั้งปวงในหนังเรื่องนี้ เขามักรำคาญเสมอเวลามี พวกมือถือสาปปากถือศีลมาอยู่ใกล้ๆ การเชื่อในความเหนือชั้นของ ตัวเองอย่างเต็มเปี่ยมทำให้ไทวินเป็นคนที่เผด็จการและโหดร้าย ทั้งกับ ลูกน้อง ศัตรู และแม้แต่ลูกๆ ของเขาเอง เขาเสียใจที่มีลูกอย่างที่เรียน เขาปฏิบัติต่อเซอร์ซีแบบ “แม่พันธุ์” เขาบอกเจมีให้โตเป็นผู้ใหญ่ ได้แล้ว เขาไม่เคยรักษาน้ำใจลูกคนไหนเลยหากลูกทำให้เขาผิดหวัง เขาหวังอยู่อย่างเดียวคืออยากให้ลูกๆ ทำให้ตัวเขา หรือถ้าจะพูดให้ถูก ก็คือ ทำให้ตระกูลแลนนิสเตอร์ภาคภูมิใจ เขาประสบความสำเร็จ สูงมาก แต่ไม่เคยได้เป็นกษัตริย์ แต่ก็นั่นแหละ คงมีแต่ “คนโง่” เท่านั้น ที่เชื่อว่าพระราชามีอำนาจสูงสุดในเวสเทอโรส เขามีทั้ง ความแค้นแค้นและกำลังใจที่ผู้นำที่ดีจำเป็นต้องมี แต่กลับต้องทน กล้ากลืนดูคนบ้าเป็นพระราชาก่อนจะมีคนชี้เกล้ามาสืบบัลลังก์ และตามด้วยเด็กน้อย เพียงเพราะคนพวกนั้นเป็นเชื้อสายสันตติวงศ์ เขาจึงดิ้นรนไม่เคยพอเพียง และมุ่งที่จะประสบความสำเร็จโดยไม่ยอม รั้งรอ ด้วยบริบทเหล่านี้ เราคงเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดเขาจึงอารมณ์ เสียเวลาเห็นความไม่ได้เรื่องของคนอื่น

ในเวลาวิกฤต ผู้นำอย่างไทวินย่อมมีข้อดี เพราะผู้คนต่าง ต้องการแรงกระตุ้นเพื่อที่จะฮึดและมุ่งไปสู่ความสำเร็จ ในช่วงวิกฤต ย่อมไม่มีเวลาที่จะมาสร้างทีมและมัวใส่ใจว่าใครต้องการอะไรและมีเป้าหมายยังงี้ นี่คือนิสัยที่นักวิทยากรจัดการอย่างเบลคและมูตัน

เรียกว่า “ไม่ผลิตก็พัง” (produce or perish) ตามแนวคิดในการบริหารจัดการของพวกเขา ด้วยแนวคิดนี้ พวกเขาที่ชี้ชัดว่าเราต้องเลือกเอาอย่างหนึ่งระหว่างคนกับผลงาน บริษัทที่ประสบความสำเร็จที่สุดจะสร้างผลผลิตได้มากที่สุดพร้อมๆ กับการสร้างความพึงพอใจในหมู่พนักงาน ในขณะที่บริษัทที่ประสบความสำเร็จน้อยกว่าจะมีทั้งสองอย่างน้อยลงมา วิธีของไทวินจะพุ่งเป้าไปที่ “ผลผลิต” ในระดับสูง แต่ในเวลาวิกฤต ในฐานะผู้นำของทีมใหม่ เขาไม่มีเวลาที่จะมาใส่ใจเรื่องอื่น นอกจากทำงานให้สำเร็จเท่านั้น การมัวแต่พยายามทำให้ทุกคนพอใจกับบทบาทของตนเองอาจหมายถึงการสูญเสียความได้เปรียบ พายศีก หรือแม้แต่แพ้สงครามได้ ในยุคแห่งผู้นำ-ผู้รับใช้ สไตล์ของไทวินอาจดูเหมือนเผด็จการหรือยุควิกตอเรียซึ่งไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร ดังนั้น ในวันที่ ถ้าใครจะบริหารธุรกิจด้วยวิธีของไทวินก็ไม่น่าจะอยู่ได้นานซะใหม่ละ

ลองคิดดูให้ดีนะ สตีฟ จ๊อบส์ ผู้ก่อตั้งแอปเปิล (Apple) เป็นหนึ่งในผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงสุดตลอดกาล หลังจากเขาตายไม่กี่สัปดาห์ หนังสือชีวประวัติที่เขียนถึงตัวเขาอย่างตรงไปตรงมาที่สุดโดย วอลเตอร์ ไอแซคสัน ก็ได้รับการตีพิมพ์ หนังสือเล่มดังกล่าวเขียนถึงคำสั่งเสียของจ๊อบส์ และบทสัมภาษณ์จ๊อบส์รวมทั้งเพื่อนร่วมงาน คู่แข่ง และครอบครัวของเขาด้วย เมื่อได้อ่านแล้วเราอาจมองจ๊อบส์เป็นคนที่จิตใจแน่วแน่ ยึดเอาความสำเร็จเป็นที่ตั้ง หรืออาจมองเขาเป็นคนที่ชั่วสุดๆ ก็ยังได้ ตัวอย่างเช่น ตอนที่แอปเปิลเปิดตัวผลิตภัณฑ์โมบายล์มี (MobileMe) บริการบอกรับสมาชิกที่จะเชื่อมต่อข้อมูลออนไลน์ทุกอย่างของผู้ใช้ไว้ในคลาวด์ (Cloud) จ๊อบส์ได้ทำให้พนักงานของโมบายล์มีทุกคนต้องอับอายต่อหน้าคน

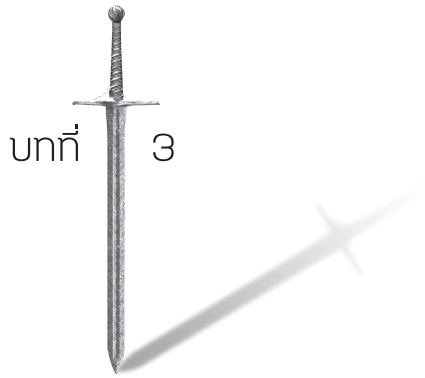
ทั้งหอประชุม โดยหาว่าพวกเขาล้มเหลวที่ไม่สามารถสร้างผลิตภัณฑ์ที่ดีกว่านี้ออกมาได้ เขาพูดว่า “พวกคุณควรจะเกลียดชังหน้ากันเองนะ ที่ต่างคนต่างทำให้เพื่อนร่วมงานผิดหวัง” ก่อนจะประกาศไล่หัวหน้าทีมออกตรงนั้นเลย แม้จะทำทุเรศขนาดนี้ แกรมยังมีกลวิธีสกปรกอื่นๆ อีก เช่น เอาไอเดียดีๆ ของคนในทีมมาแอบอ้างเป็นของตัวเอง จ็อบส์ก็ยังกระตุ้นให้พนักงานของเขาผลิตผลงานที่ยิ่งใหญ่ และสร้างสรรค์บริษัทที่สะท้อนโลกที่ผลิตสินค้าอันเป็นไอคอนออกมาจนได้ ดังที่หนังสือชีวประวัติของเขากล่าวไว้ โดยพูดถึงจ็อบส์ในแง่เดียวกับผู้ประกอบการชั่วๆ คนอื่น ไม่ว่าจะเป็เนดิสัน ฟอร์ด และดิสเนย์ ว่า “หลังจากผู้คนลืมนิสัยแย่ๆ ของพวกเขาไปหมดแล้ว ประวัติศาสตร์จะจารึกไว้ว่า พวกเขาเอาจินตนาการมาใช้กับเทคโนโลยีและธุรกิจ จนประสบความสำเร็จได้อย่างไร” จ็อบส์มีสาวกมากมายที่ชอบสไตล์การบริหารแบบร้ายๆ ของเขา โดยมีผู้ประกอบการจำนวนมากยึดเอาสไตล์ของเขาเป็นแบบอย่างแห่งความสำเร็จ

แต่ในตอนนี้ เราก็ต้องเตือนกันเอาไว้ กล่าวคือ จ็อบส์เป็นคนที่เก่งแบบสุดยอด ความสุดยอดตรงนี้ทำให้เขาใช้ชีวิตบริหารที่ไม่จำเป็นต้องเหมือนใคร ไอแซคสันเขียนไว้ด้วยว่า “เขาทำราวกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ไปเอามาบังคับใช้กับเขาไม่ได้” สำหรับธุรกิจส่วนใหญ่ สไตล์การบริหารแบบกดขี่คนอื่นของจ็อบส์อาจทำให้ความคิดสร้างสรรค์และผลผลิตลดลงได้ การจะทำงานให้ดีขึ้นเป็นเรื่องยากหากคุณมัวแต่กลัวว่าจะเสียหน้า ถูกดูถูก หรือโดนไล่ออก นี่คือนิสัยที่ดักลาส แม็คเกรเกอร์เขียนบอกไว้ในหนังสือ *The Human Side of Enterprise* (ด้านที่เป็นมนุษย์ขององค์กร) ว่าคือสไตล์การเป็นผู้นำแบบหนึ่ง ซึ่งถูกกระตุ้นโดย “ทฤษฎีเอ็กซ์” ทฤษฎีนี้เชื่อว่าโดยพื้นฐานแล้ว คนเราล้วนเกลียดงาน

จึงจำเป็นต้องถูกควบคุม บีบบังคับ และให้ผู้บริหารที่แนะแนวทางให้ แต่การบริหารภายใต้สมมุติฐานนี้มีแนวโน้มจะทำให้พนักงาน ปฏิบัติหน้าที่ไปตามที่เราอยากให้พวกเขาทำ มันคือการบริหาร แบบเอาแต่ใจ สุดท้ายแล้ว จะมีประโยชน์อะไรในการพยายาม สร้างสรรค์และสร้างความประทับใจให้กับหัวหน้าที่ไม่เคยประทับใจ อะไร (ทฤษฎีตรงข้ามคือทฤษฎีวาย ซึ่งเชื่อว่าคนเราจะทำงานได้ดีที่สุด หากมีพื้นที่ให้พวกเขาได้สร้างสรรค์ พัฒนา และรับผิดชอบต่องาน ของตัวเอง)

กอร์ดอน บราวน์ อดีตนายกรัฐมนตรีของอังกฤษพิสูจน์ให้เห็นว่าสไตล์การเป็นผู้นำในลักษณะนี้ยังไม่ดีพอจากการที่เขาขี้ว้าง ที่เย็บกระดาษใส่ลูกน้อง บราวน์ไม่เคยชนะการเลือกตั้ง เขาขึ้นมา เป็นนายกรัฐมนตรีโดยรับตำแหน่งต่อจากโทนี แบลร์ ซึ่งก้าวลงจาก ตำแหน่งผู้นำพรรคแรงงานกลางคันในเดือนมิถุนายนปี 2007 (เรื่องนี้ เกิดขึ้นกับพรรคการเมืองของสหราชอาณาจักรเป็นปกติ เนื่องจากการเลือกตั้งเป็นการเลือกพรรคการเมือง ไม่ใช่การเลือกผู้นำโดยตรง โดยคนที่จะเป็นนายกรัฐมนตรี คือหัวหน้าพรรคการเมืองที่มีจำนวน ส.ส. มากที่สุด) การขึ้นมารับตำแหน่งกลางคันเช่นนี้ทำให้บราวน์รู้ดีว่า เขามีเวลาจำกัดในการสร้างผลงานก่อนจะถึงการเลือกตั้งครั้งต่อไป ในเดือนพฤษภาคมปี 2010 ใครๆ ต่างมองออกว่าเขารีบร้อนที่จะสร้าง ผลงาน แต่นั่นไม่ใช่ข้ออ้างสำหรับการปฏิบัติแยๆ ต่อลูกทีม บราวน์ถูก กล่าวหาว่าเป็นคนใจร้อนและอารมณ์รุนแรง ชอบขี้ว้างโทรศัพท์ ปากกา และที่เย็บกระดาษใส่ลูกน้อง นิสัยแบบนี้ทำให้บราวน์ผู้ไร้เสน่ห์ ไม่ได้รับความนิยมจากคนในพรรคของตัวเอง จนกลายเป็นข่าวลือ และทำให้สื่ออังกฤษเอาไปล้อเลียน ประเด็นก็คือ สตีฟ จ็อบส์ เองก็

อาจเป็นเช่นนั้น เมื่อคุณเป็นผู้นำที่มีอำนาจเต็ม คุณจะทำอะไรก็ได้
ไม่ต้องทำตามกฎเกณฑ์เหมือนคนอื่น ๆ ดังนั้น ถ้าคุณจะทำตาม
สตีฟ จ๊อบส์ ขอให้แน่ใจว่าคุณเป็นคนที่รวยที่สุดในอาณาจักร หรือเป็น
อัจฉริยะจะอมสร้างสรรค์อย่างแท้จริง

อย่าเอาธุรกิจ ไปปนกับความรักใคร่

ทอร์มุนด์ : “ข้าเคยเห็นเจ้าฟุงมีดเสียบเข้าลูกตา
กระต่ายจากกระยะห่างตั้งสองร้อยหลา ถ้าหมอนั้น
ยังเดินลอยชายอยู่ได้ แปลว่าเจ้านั้นแหละตั้งใจ
ปล่อยมันไป”

ตอนที่จอห์น สโนว์ แฝงตัวเข้าไปในค่ายป่า เขาแผลงไป
ตกหลุมรักอีกริตต์ นักรบหญิงผู้มีความปรารถนาอันแรงกล้า เราต่าง
ก็เดาได้ว่าเดี๋ยวต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นแน่ๆ ความรู้สึกที่เขามีต่อเธอจะ
ส่งผลให้เขาตัดสินใจผิดพลาด และสุดท้าย เขาก็ต้องเลือกระหว่าง

พี่น้องหน่วยพิทักษ์ราตรี (Night's Watch) กับตัวเธอ หากเรื่องนี้เกิดขึ้นในวงการธุรกิจ แม้ผลลัพธ์จะไม่เข้าขั้นหายนะ แต่การไม่รู้จักขีดเส้นแบ่งระหว่างความสัมพันธ์ส่วนตัวกับหน้าที่การงานก็ย่อมก่อให้เกิดปัญหาตามมาเช่นกัน

คำสาบานของพี่น้องผู้พิทักษ์ราตรีนั้นรวมถึงการห้ามมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ซึ่งถือว่ามีเหตุผลอย่างยิ่ง เพราะความสัมพันธ์ฉันทุจริตจะทำให้ชีวิตของลูกผู้ชายสับสนวุ่นวาย และ ‘โล่ที่ปกป้องอาณาจักรของมนุษย์’ จะไขว้เขวไม่ได้ แต่ในอีกมุมหนึ่ง เราอาจมองแย้งได้ว่า อีกริตต์เองต่างหากที่ใจอ่อนยิ่งกว่าจอห์น ด้วยความที่เธอเชื่อว่าทั้งกลุ่มเสรีชน (Free Folk) และพวกชาวเหนือ (Northerners) เมื่อสืบตระกูลย้อนขึ้นไป แล้วล้วนสืบสายมาจากปฐมบุรุษ (First Men) เหมือนกัน ความแตกต่างประการเดียวระหว่างทั้งสองกลุ่มคือที่อยู่ของพวกเขาเมื่อมีการสร้างกำแพงขึ้น ด้วยเหตุนี้ เธอจึงเป็นปรปักษ์กับจอห์นน้อยกว่าภาพที่เห็นภายนอก และเต็มใจจะเชื่อเขามากกว่าเพื่อนๆ ของเธอ เธอมีโอกาสถึงสามครั้งที่จะฆ่าเขา แต่ความรู้สึกที่มีต่อเขาทำให้เธอพลาด หรือเกิดความลังเล ครั้งสุดท้ายที่เธอมีโอกาสจะฆ่าเขา เธอกลับเป็นฝ่ายถูกฆ่าเสียเองโดยไม่ทันได้ลงมือ

จอห์นแสร้งเข้าร่วมกับกลุ่มเสรีชนของแมนซ์ เรย์เดอร์ เพื่อเข้าไปสืบข่าวในค่ายว่าฝ่ายนั้นมีแผนในการโจมตีกำแพงอย่างไร เมื่ออีกริตต์พบว่าที่จริงแล้วจอห์นไม่ได้เปลี่ยนมาเข้ากับฝั่งของเธออย่างแท้จริง โดยเขายังเป็น “อีกา” อยู่เต็มหัวใจ เธอก็ควรจะฆ่าเขาเสีย แต่เธอยังเชื่อว่าความรู้สึกที่เขามีต่อเธอนั้นลึกซึ้งยิ่งกว่าคำสาบานที่เขามีต่อพรรคพวกพี่น้อง การที่จอห์นปฏิเสธไม่ยอมฆ่าคนแก่ที่กั๊กหันลมทำให้

สมาชิกกลุ่มเสรีชนหัวก้าวหน้ารู้ว่าเขาจะทรยศและอีกริตต์ต้องถูกกันไม่ให้ไปช่วยเขาจากพวกตน ต่อมา เธอไล่ตามจนทันขณะที่เขากำลังดื่มน้ำจากลำธาร เธอมีโอกาสนำเขา แต่แล้วก็ทำไม่ลงอีกเช่นเคย แม้จะยิงธนูถูกจนถึงสามดอกแต่ไม่โดนจุดสำคัญ เหมือนที่ทอร์มุนด์กล่าวไว้ว่า อีกริตต์เป็นมือธนูที่แม่นยำมาก หากหมายมั่นจะฆ่าจนจริง เธอไม่มีทางพลาด ถ้าเขาไม่ตาย นั่นแปลว่าเธอตั้งใจไม่ฆ่าเขา จนหนีกลับไปถึงปราสาทมิฟได้ แม้จะเจ็บหนักแต่ก็ยังไม่ตาย ซึ่งหมายความว่าเราสามารถเอาแผนการของฝ่ายเสรีชนกลับไปบอกพี่น้องหน่วยพิทักษ์ราตรี อีกริตต์พูดอยู่ตลอดชีวิตที่สี่ว่าเธออยากฆ่าจน แต่สุดท้ายเมื่อโอกาสมาถึง เมื่อเขามองตาเธอ ตาที่เหมือนกับลูกหมาเชื่องๆ ตัวหนึ่ง เธอก็ใจอ่อนอีกครั้ง และครั้งนี้ เธอเองเป็นฝ่ายถูกสหายของจนยิงเข้าที่หลัง แม้จะพุดจาโผผางรุนแรง อีกริตต์ก็เป็นนักอุดมการณ์คนหนึ่ง และเป็นคนโรแมนติก เธอตายทั้งที่ในใจยังหวังว่าตัวเธอและจนจะได้กลับมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในถ้ำที่เธอช่วยให้เขาละเมียดคำสาบานของหน่วยพิทักษ์ราตรี

คงจะดีไม่น้อยหากคนเราสามารถแบ่งความสัมพันธ์ในชีวิตได้แบบนั้น หากความสัมพันธ์หนึ่งสามารถแยกขาดจากความสัมพันธ์อื่นๆ ได้โดยไม่มีผลกระทบซึ่งกันและกัน แต่เรารู้ว่ามันไม่ได้เป็นแบบนั้น ชีวิตทางธุรกิจและชีวิตครอบครัวล้วนส่งผลกระทบต่อกัน แม้จะแค่นั้นของ “สมดุลระหว่างการงานและชีวิต” ปัญหาของเรื่องนี้แบ่งกว้างๆ ได้เป็นสองประเภท ประเภทแรกคือ การเอาคนที่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเราเข้ามายุ่งเกี่ยวกับธุรกิจการงาน อีกประเภทหนึ่งคือ เซ็กส์ในที่ทำงาน ทั้งนี้ ประเภทหลังอาจสร้างความเสียหายได้มากกว่าและก่อปัญหาได้ชัดเจนกว่ามาก ลองไป

ถามประธานาธิบดีคลินตันดูก็ได้ แม้เราจะไม่จำเป็นต้องไปให้การต่อ คณะกรรมการวุฒิสภา หรือพูดถึงลีลาการร่วมรักของเราต่อหน้า กล้องโทรทัศน์ที่ออกอากาศไปทั่วโลก แต่การเริ่มต้นความสัมพันธ์ ในที่ทำงานเป็นความคิดที่ดีแน่หรือ บางบริษัทระวังปัญหาจากเซ็กส์ ในที่ทำงานมาก เหมือนกับหน่วยพิทักษ์ราตรี จนถึงขนาดออกกฎหมาย มีความสัมพันธ์ในที่ทำงานเลยทีเดียว

หากคุณเริ่มความสัมพันธ์กับคนในที่ทำงาน ไม่ว่าจะตำแหน่ง ใหญ่กว่าหรือเล็กกว่า มันจะส่งผลกระทบต่อทั้งธุรกิจและ ความสัมพันธ์ คุณจะเจอเรื่องลำดับชั้นในความสัมพันธ์ส่วนตัว แบบเดียวกับในที่ทำงานหรือไม่ หากคุณได้รับการเลื่อนตำแหน่ง คุณจะแน่ใจได้ใหม่ว่านั้นเป็นเพราะคุณทำงานได้ดี และถ้าคนอื่นรู้เข้า ว่าคุณนอนกับเจ้านาย พวกเขาจะมองอย่างไร ขอยกตัวอย่างกรณี คลินตันอีกสักครั้ง เราต้องไม่ลืมว่าไม่ได้มีแต่บิลเท่านั้นที่เสียหาย อันที่จริง นอกจากความอับอายที่ได้รับ บิลก็ไม่ได้เสียหายอะไรอีก มากนัก เขายังรักษาสถานภาพคู่สามีภรรยาคลินตันผู้ทรงอิทธิพล และดำรงตำแหน่งไปจนครบวาระในฐานะประธานาธิบดี และผู้คนที่ยังดูเหมือนจะรักเขาอยู่ แต่ชะตากรรมของเด็กฝึกงานที่มีเซ็กส์กับ ประธานาธิบดีเล่า “ผู้หญิงคนนั้น” ต้องถูกมองเป็นผู้หญิงร่าเริงคนหนึ่ง ที่ทะเลาะทะเลาะจนเกินตัว จริงไหม

ก่อนที่เรื่องนี้จะแดงขึ้นมา โมนิกา ลูวินสกี กำลังก้าวหน้า ในหน้าที่การงาน ไม่ว่าจะสื่อจะพูดถึงเธออย่างไรในตอนนั้น พวกเขา ต่างก็ยอมรับว่าเธอเป็นเด็กฝึกงานที่เก่งที่สุดในทำเนียบขาว ครั้น เรื่องนี้ถูกเปิดโปงในปี 1998 เธอก็ต้องตกงาน เธอยอมเสียชื่ออยู่

ช่วงหนึ่ง ก่อนจะมาพบความจริงในภายหลังว่าเป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะหางานทำในสายงานที่เธอต้องการ แม้จะเป็นงานด้านการตลาดกับองค์กรที่ไม่หวังผลกำไร เพราะทุกคนต่างจดจำและรู้จักเธอในเรื่องเดียว ที่จริงมีผู้ให้สัมภาษณ์คนหนึ่งยอมรับว่าเขาอยากรับเธอเข้าทำงาน แต่ก็ทำไม่ได้หากไม่มีหนังสือคำประกันจากครอบครัวคลินตัน เพราะเขากลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบริษัทที่จ้างโมนิกา ลูวินสกีเข้าทำงาน หากวันหนึ่งฮิลลารี คลินตัน ได้เป็นประธานาธิบดีขึ้นมา

นอกจากนี้ เรื่องดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อชีวิตส่วนตัวของลูวินสกีด้วย เธอเขียนบทความลงในนิตยสาร*วานิตีแฟร์* (*Vanity Fair*) ฉบับเดือนมิถุนายนปี 2014 โดยบอกว่าเพื่อน ๆ ของเธอต่างก็มีครอบครัวมีลูกกันไปหมดแล้ว แต่เธอกลับไม่มีโอกาสเช่นนั้น เนื่องจากยากที่จะหาผู้ชายที่อยากได้ผู้หญิงซึ่งเคยเกือบสอยประธานาธิบดีลงจากตำแหน่ง ผู้หญิงที่เป็นตัวตลกทางการเมืองไปเป็นภรรยา เธอเขียนไว้ในบทความว่า “สมัยอายุยี่สิบต้น ๆ ฉันยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจผลกระทบที่ตามมาในชีวิตจริง และเด็กเกินกว่าที่จะรู้ว่าฉันจะกลายเป็นเหยื่อที่ถูกสังเวญเพื่อความได้เปรียบทางการเมืองถึงตอนนี้ เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันถึงกับส่ายหัวเพราะไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น ฉันสงสัยว่าตอนนั้นตัวฉัน—ว่าตอนนั้นเรา—คิดอะไรอยู่ถึงตอนนี้ ฉันยอมทำทุกอย่าง หากมีโอกาสย้อนเวลากลับไปแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้น”

คุณคงไม่ถึงกับทำให้ประธานาธิบดีหลุดออกจากตำแหน่งหรือทำให้บริษัทล่มจมจากการมีความสัมพันธ์ในที่ทำงาน แต่หน้าที่การงานของคุณจะเสียหายแน่นอน ทว่าหากคิดถี่ถ้วนแล้ว คุณยังยืนยัน

กับตัวเองว่า “คนนี่แหละ ไข่เลย” และดูเหมือนว่าการเลือกคนที่ใช้น่าจะสำคัญกว่างานที่บริษัทนั้นๆ ก็ขอให้ทำตามเสียงของหัวใจ อย่่างไรก็ตาม พี่ระมัดระวังทุกอย่างก้าว รักษาความสัมพันธ์ในที่ทำงาน ให้เป็นมืออาชีพที่สุด แต่หากทำไม่ได้ ก็จะไปหางานใหม่ซะ